

מסכת מכשירין

פרק ג

א. שֶׁק וְשֶׁהוּא מְלֵא פְרוֹת וּנְתָנוּ עַל גֵּב הַנֶּהָר, אוֹ עַל פִּי הַבּוֹר, אוֹ עַל מַעְלוֹת הַמַּעֲרָה, וְשָׂאֲבוּ, כֹּל שֶׁשָּׂאֲבוּ, בְּכִי יָתָן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כֹּל שֶׁהוּא כֹנֵגֵד הַמַּיִם, בְּכִי יָתָן. וְכֹל שֶׁאֵינוֹ כֹנֵגֵד הַמַּיִם, אֵינוֹ בְּכִי יָתָן:

ב. חֲבִית שֶׁהִיא מְלֵאָה פְרוֹת וּנְתוּנָה לְתוֹךְ הַמַּשְׁקִין, אוֹ מְלֵאָה מַשְׁקִין וּנְתוּנָה לְתוֹךְ הַפְּרוֹת, וְשָׂאֲבוּ, כֹּל שֶׁשָּׂאֲבוּ, בְּכִי יָתָן. בְּאֵלוֹ מַשְׁקִים אָמְרוּ, בְּמַיִם וּבְיֵין וּבְחֶמֶץ. וְשָׂאֵר כֹּל הַמַּשְׁקִין, טְהוֹרִין. רַבִּי נְחֶמְיָה מְטַהֵר בְּקִטְנִית, שֶׁאֵין הַקִּטְנִית שׁוֹאֵבֶת:

ג. הָרוּדָה פֶּת חֲמָה וּנְתָנָה עַל פִּי חֲבִית שֶׁל יֵין, רַבִּי מֵאִיר מְטַמֵּא. רַבִּי יְהוּדָה מְטַהֵר. רַבִּי יוֹסִי מְטַהֵר בְּשֵׁל חֲטִים וּמְטַמֵּא בְּשֵׁל שְׁעָרִים, מִפְּנֵי שֶׁהַשְּׁעָרִים שׁוֹאֵבִים:

ד. הַמְרַבֵּץ אֶת בֵּיתוֹ וְנָתַן בּוֹ חֲטִים וְטָנָנוּ, אִם מִחֲמַת הַמַּיִם, בְּכִי יָתָן. וְאִם מִחֲמַת הַסֵּלַע, אֵינוֹ בְּכִי יָתָן. הַמְכַבֵּס אֶת כְּסוּתוֹ בַּעֲרֵבָה,

נתן בזה חטים וטנגו, אם מחמת המים, בכי יתן. אם מחמת עצמו, אינו בכי יתן. המטנן בחל, הרי זה בכי יתן. מעשה באנשי המחוז שהיו מטנן בחל, אמרו להם חכמים, אם כך היתם עושים, לא עשיתם טהרה מימכם:

ה. המטנן בטיט הנגוב, רבי שמעון אומר, אם יש בו משקה טופח, בכי יתן. ואם לאו, אינו בכי יתן. המרבץ את גרנו, אינו חושש שפא נתן בזה חטים וטנגו. המלקט עשבים כשהטל עליהם, להטן בהם חטים, אינו בכי יתן. אם נתכונן לכך, הרי זה בכי יתן. המוליך חטין לטחן ויירדו עליהן גשמים, אם שמת, בכי יתן. רבי יהודה אומר, אי אפשר שלא לשמת, אלא אם עמד:

ו. היו זיתיו נתונים בגג ויירדו עליהן גשמים, אם שמת, בכי יתן. רבי יהודה אומר, אי אפשר שלא לשמת, אלא, אם פקק את הצנור או אם חלחל לתוכו:

ז. החמרין שהיו עוברים בנהר ונפלו שקיהם למים, אם שמתו, בכי יתן. רבי יהודה אומר, אי אפשר שלא לשמת, אלא, אם הפכו. היו רגליו מלאות טיט, וכן רגלי בהמתו, עבר בנהר, אם שמת, בכי יתן. רבי יהודה אומר, אי אפשר שלא לשמת, אלא, אם עמד והדיח. באדם ובבהמה טמאה, לעולם טמא:

ח. המוריד את הגלגלים ואת כלי הבקר בשעת הקדים למים
בשביל שיחוצו, הרי זה בכי ימן. המוריד בהמה לשמות, המים
העולים בפיה, בכי ימן. וברגליה, אינו בכי ימן. אם חשב שיודחו
רגליה, אף העולין ברגליה, בכי ימן. בשעת היחר וְהַדִּישׁ, לעולם
טמא. הוריד חרש שוטה וקטן, אף על פי שחושב שיודחו רגליה,
אינו בכי ימן, שיש להן מעשה ואין להן מחשבה: